

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a Mgr. Jana Passera, Ph.D., v právní věci žalobce B., spol. s r. o., zastoupeného JUDr. Jiřím Kudějem, advokátem se sídlem Šlikova 20, Praha 6, proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2004, čj. FŘ-2973/13/04, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2005, čj. 10 Ca 241/2004 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, čj. FŘ-2973/13/04, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 15. 12. 2003, čj. 286640/03/006513/6251, jímž byl žalobci na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopadu 2000 vyměřen nadměrný odpočet ve výši 6366 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 908 366 Kč vykázanému v daňovém přiznání.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost založenou na důvodech dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť namítl, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku a současně skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, takže soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Dále uvedl, že městský soud v dané věci považoval za podstatná taková zjištění správního orgánu, jež nebyla předmětem daňového řízení. Šlo především o vlastní šetření správce daně vedoucí k jeho tvrzení, že stěžovatel se účastnil tzv. „řetězového obchodu“, a k následnému závěru, že tato účast byla skutečným důvodem pro zamítnutí odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru. Soud v této souvislosti ani v nejmenším nepřihlédl ke stěžovatelově argumentaci, jíž namítal porušení základních zásad daňového řízení správcem daně I. stupně i žalovaným. Přitom tvrzení žalovaného

neměla oporu ve spisech a byla pouhou konstrukcí bez konkrétní relevance. Stěžovatel dodal, že konkrétní argumentaci k výše uvedeným tvrzením doplní jak po skutkové, tak i právní stránce, dodatečně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2007, čj. 8 Afs 51/2006 - 104, byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o konkrétní důvody, pro které rozsudek městského soudu napadá. Stěžovatel byl poučen o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, bude kasační stížnost odmítnuta. Zástupci stěžovatele bylo usnesení řádně doručeno (§ 42 odst. 2 s. ř. s.) dne 14. 9. 2007. Ve stanovené lhůtě však vady podání odstraněny nebyly.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl.

Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 1. 11. 2006, čj. 1 Afs 44/2006 - 77, jímž odmítl obdobnou kasační stížnost stěžovatele týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpna 2000, kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala dostatečně určitá tvrzení, z jakých důvodů stěžovatel rozsudek napadá, přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v ust. § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům.

V daném případě, obdobně jako ve věci sp. zn. 1 Afs 44/2006, stěžovatel jako důvody pro podání kasační stížnosti pouze citoval ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a část písm. b) s. ř. s. a obecně konstatoval, že městský soud ve věci považoval za podstatná zjištění správního orgánu, jež nebyla předmětem daňového řízení, a to především vlastní šetření správce daně o stěžovatelově účasti na tzv. „řetězovém obchodu“, přičemž tato účast byla skutečným důvodem zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru. Tvrzení žalovaného neměla dle stěžovatele oporu ve spisech,

soud pak v této souvislosti nepřihlédl k jeho námitkám ohledně porušení zásad daňového řízení. Taková kasační stížnost však obsahově neobstojí. Z uvedených tvrzení - i s ohledem na složitost předmětu řízení před městským soudem a obsáhlé odůvodnění napadeného rozsudku - není zřejmé, jaké konkrétní vady v úsudku či v řízení se měl soud dopustit či k jaké konkrétní v žalobě vytýkané vadě správního řízení měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a z čeho stěžovatel své závěry dovozuje. Chybí též stěžovatelův právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti. Předmětná tvrzení jsou tak stížena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Stěžovatel si byl obecnosti uplatněných stížních důvodů a z toho vyplývající neprojednatelnosti kasační stížnosti sám vědom, když v jejím závěru konstatoval, že konkrétní argumentaci k uvedeným tvrzením doplní po skutkové i právní stránce dodatečně.

Stěžovatelovo podání tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, Nejvyšší správní soud ho proto vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku je příslušný rozhodnout Městský soud v Praze, jehož příslušnost v této věci je dána ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje krajský soud.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu